

трансцендентиране, отделяне, се ражда страданието на Яворовия лирически субект.

Раздвояването на метафизичния аз в стихотворенията на поета е тъждествена проекция на еkleктичната представа за битието в Яворовото творчество: битието вън от нас и битието вътре в нас, битието като трансцендентална реалност и битието като иманентен субект. В разгледаното току-що стихотворение "Аз сам не съм" наблюдаваме отражение на тази представа:

Кога ли не те чух,
над мене - или в мене? - трезвен дух!

Това поетическо изумление е онтологично натоварено с питането за пребиваването на битието - отвън или вътре. В "Аз страдам" също наблюдаваме раздвоена представа за битието като трансценденция и съществуващо, като онтологичност и онтичност:

на битието в зноя,
на извънсветовни блянове в студа.

В по-късните си стихотворения Яворов ще се опита да даде отговор на този онтологичен проблем, но изумлението от непостижимостта ще му остане.

На битието вихъра не спира,
що е ден и мрак?

("По-близо до заход")

Не си ли откровителния дух:
на словото, - на битието вечно ново?

("Родина")

Ето отново две различни представи за битието: като твореща първозданност и като сътворявана действителност. В "Песента на човека" се прави опит за единението на тези представи, за тяхното осъзнаване като абсолютна всеобщност. Чо-